

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 845/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. decembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Marianom Ďuranom, Tajovského 5, Žilina, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8 Co 214/2011 z 24. apríla 2012 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 222/2012 z 30. septembra 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. decembra 2013 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len

„sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Marianom Ďuranom, Tajovského 5, Žilina, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 214/2011 z 24. apríla 2012 (sťažovateľka zjavne nesprávne uvádza dátum vydania rozsudku „zo dňa 21. apríla 2012“, pozn.) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo 222/2012 z 30. septembra 2013.

Napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu bolo v právnej veci sťažovateľky (v právnom postavení žalobkyne, pozn.) o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy vedenej Okresným súdom Čadca (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 11 C 33/2007 proti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná v 1. rade“), a obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná v 2. rade“), rozhodnuté o dovolaní sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 8 Co 214/2011 z 24. apríla 2012 tak, že dovolací súd dovolanie zamietol ako právne nedôvodné.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že „žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa 08. 01. 2007, ktorej vklad bol povolený Katastrálnym úradom Žilina, Správa katastra Čadca pod č. [REDAKOVANÉ] zo dňa 19. 01. 2007 uzatvorenej medzi sťažovateľkou, v mene ktorej konal záložný veriteľ, a kupujúcim v I/, ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zapísaným Katastrálnym úradom [REDAKOVANÉ], kat. územie [REDAKOVANÉ] ako pozemok parc. č. [REDAKOVANÉ] o výmere 296 m², zastavané plochy a nádvoría, parc. č. [REDAKOVANÉ] o výmere 410 m², záhrady, parc. č. [REDAKOVANÉ] o výmere 21 m² zastavané plochy a nádvoría a stavby rodinného domu súp. č. [REDAKOVANÉ] postavenej na parc. č. [REDAKOVANÉ] o výmere 296 m², zastavané plochy a nádvoría.

Dôvod neplatnosti spočíva v skutočnosti, že odporca, ako zákonný zástupca pri výkone záložného práva, nekonal s náležitou starostlivosťou, ktorej porušenie má

za následok v zmysle ustanovenia § 3 v spojitosti s § 39 Občianskeho zákonníka neplatnosť uvedeného právneho úkonu.“.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 11 C 33/2007 z 12. augusta 2009 určil, že kúpna zmluva z 8. januára 2007 uzatvorená medzi sťažovateľkou, v mene ktorej konala žalovaná v 2. rade, a žalovanou v 1. rade, ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zapísaným na [REDAKOVANÉ], kat. územie [REDAKOVANÉ], ako pozemok parc. č. [REDAKOVANÉ] o výmere 296 m², zastavané plochy a nádvoría, parc. č. [REDAKOVANÉ] o výmere 410 m², záhrady, parc. č. [REDAKOVANÉ] o výmere 21 m² zastavané plochy a nádvoría a rodinný dom súp. č. [REDAKOVANÉ] postavený na parc. č. [REDAKOVANÉ] (ďalej len „nehnuteľnosti“), je neplatná. Podľa sťažovateľky *„súd určil neplatnosť kúpnej zmluvy podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka pre porušenie povinnosti záložného veriteľa podľa § 151m ods. 8 Občianskeho zákonníka konať s náležitou starostlivosťou“.*

Žalované proti tomuto rozsudku okresného súdu podali odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 8 Co 370/2009 z 30. marca 2010 tak, že prvostupňový rozsudok potvrdil, pričom pripustil proti rozsudku dovolanie vo vzťahu k právnej otázke okresnému súdu položenej žalovanými, a to pokiaľ išlo o obsah a rozsah zákonnej povinnosti záložného veriteľa konať pri výkone záložného práva s náležitou starostlivosťou podľa § 151m ods. 4 Občianskeho zákonníka a právnych dôsledkov prípadného porušenia tejto povinnosti na platnosť právnych úkonov, ktoré uskutoční záložný veriteľ v mene záložcu pri výkone záložného práva.

Na základe dovolania podaného žalovanými najvyšší súd ako dovolací súd uznesením sp. zn. 5 Cdo 196/2010 z 13. mája 2011 zrušil rozsudok krajského súdu z 30. marca 2010 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podľa sťažovateľky k zrušeniu rozsudku odvolacieho súdu došlo *„z dôvodu nesprávneho vymedzenia dovolacej otázky Krajským súdom v Žiline“.*

Následne krajský súd rozsudkom sp. zn. 8 Co 214/2011 z 24. apríla 2012 zmenil rozsudok okresného súdu z 12. augusta 2009 tak, že návrh sťažovateľky na určenie neplatnosti kúpnej zmluvy zamietol. Podľa sťažovateľky *„krajský súd mal za to, že prípadné porušenie povinnosti záložného veriteľa zakladá len právo na náhradu škody a nie neplatnosť zmluvy“*.

Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 7 Cdo 222/2012 z 30. septembra 2013 dovolanie sťažovateľky v časti, ktorá smeruje proti výroku rozsudku krajského súdu z 24. apríla 2012 vo veci samej, zamietol. Podľa sťažovateľky *„Najvyšší súd sa stotožnil s názorom Krajského súdu v Žiline“*.

Sťažovateľka namieta, že *„rozsudok najvyššieho súdu a rozsudok krajského súdu sú založené na nesprávnom právnom názore o právnych dôsledkoch porušenia povinnosti záložného veriteľa konať s odbornou starostlivosťou podľa § 151m ods. 8 Občianskeho zákonníka“*.

V tejto súvislosti sťažovateľka argumentuje, že *„vzťah medzi záložným veriteľom a záložcom pri výkone záložného práva vymedzuje ustanovenie § 151m ods. 8 Občianskeho zákonníka. Uvedené ustanovenie zakotvuje povinnosť (príkaz) pre záložného veriteľa postupovať pri výkone záložného práva s odbornou starostlivosťou. Uvedený príkaz vymedzuje kvalitatívnu stránku konania záložného veriteľa pri výkone záložného práva. Pri posudzovaní, či došlo k naplneniu požiadaviek na kvalitatívnu stránku konania, konať s náležitou starostlivosťou, je potrebné skúmať dosiahnutý výsledok...“*

Náležitá starostlivosť teda predstavuje také konanie, aké by vynaložil riadny hospodár pri nakladaní s vlastným majetkom... Hypotéza právnej normy v ustanovení § 151m ods. 8 Občianskeho zákonníka považuje povinnosť záložného veriteľa konať pri výkone záložného práva s náležitou starostlivosťou za splnenú len v prípade, ak záložný veriteľ predá záloh za cenu, za ktorú sa rovnaký alebo porovnateľný predmet zvyčajne predáva za porovnateľných podmienok v čase a mieste predaja zálohu. Len v prípade dosiahnutia výsledku uvedeného v zákone dochádza k splneniu tejto povinnosti konať s náležitou odbornou starostlivosťou... Vychýlenie sa z uvedených limitov má za následok

prekročenie oprávnenia konať v mene záložcu, a teda konanie záložného veriteľa nemôže zaväzovať záložcu...“.

Podstata sťažovateľkiných námietok, ktorými odôvodňuje neprípustný zásah do ňou označených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, spočíva podľa jej argumentácie v prekvapivosti rozsudku krajského súdu, keď tento súd za rovnakej skutkovej a právnej situácie bez vykonania akéhokoľvek dôkazu zmenil svoj pôvodný názor, čím došlo k narušeniu právnej istoty.

Za arbitrárny sťažovateľka v uvedenej právnej veci považuje aj v poradí druhý rozsudok najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia konania záložného veriteľa v mene záložcu s náležitou starostlivosťou v zmysle § 151m ods. 8 Občianskeho zákonníka.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľky... na súdnu a inú právnu ochranu zaručené článkom 46 ods. 1 Ústavy SR a článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a právo na ochranu vlastníckeho práva zaručené článkom 20 ods. 1, ods. 4 Ústavy SR rozsudkom Najvyššieho súdu v konaní sp. zn. 7 Cdo 222/2012 zo dňa 30. septembra (sťažovateľka neuvádza v petite rok vydania rozsudku, avšak z obsahu sťažnosti možno vyvodíť, že ide o rok 2013, pozn.) a Krajského súdu v Žiline v konaní pod sp. zn. 8 Co/214/2011 zo dňa 21. 04. 2012 (sťažovateľka chybné uvádza dátum vydania rozsudku, avšak z obsahu sťažnosti možno vyvodíť, že ide o rozsudok z 24. apríla 2012, pozn.) porušené bolo.

Ústavný súd zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu v konaní sp. zn. 7 Cdo 222/2012 zo dňa 30. Septembra a rozsudok Krajského súdu v Žiline v konaní pod sp. zn. 8 Co/214/2011 zo dňa 21. 04. 2012 a prikazuje Krajskému súdu v Žiline, aby vo veci opätovne konal a rozhodol.

Sťažovateľke... priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 275,94 €.. za 2 úkony právnej služby..., ktoré je súd povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. Mariana Ďuranu, a to do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 8 Co 214/2011 z 24. apríla 2012 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 222/2012 z 30. septembra 2013, pričom jej podstatu tvorí nesúhlas sťažovateľky s napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov. Kľúčovou výhradou sťažovateľky proti napadnutým rozsudkom krajského súdu ako odvolacieho súdu a najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu je tvrdenie, že vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 8 Co 214/2011 z 24. apríla 2012

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Z dokumentácie priloženej k sťažnosti vyplýva, že krajský súd napadnutým rozsudkom zmenil rozsudok okresného súdu sp. zn. 11 C 33/2007 z 12. augusta 2009 tak, že návrh sťažovateľky na určenie neplatnosti kúpnej zmluvy zamietol.

Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 7 Cdo 222/2012 z 30. septembra 2013 tak, že dovolanie v časti, ktorá smeruje proti výroku krajského súdu z 24. apríla 2012 vo veci samej, zamietol ako nedôvodné podľa § 243b ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), keďže dospel k záveru, že nie sú dané dôvody dovolania, a zároveň nezistil ani vady konania, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť. Vo zvyšnej časti o náhrade trov konania odmietol dovolanie ako procesne neprípustné (výrok o trovách konania však sťažovateľka v sťažnosti výslovne nenamieta, pozn.).

Z uvedeného vyplýva, že proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 8 Co 214/2011 z 24. apríla 2012 mohla sťažovateľka podať dovolanie (čo aj využila), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Zo skutočnosti, že najvyšší súd zamietol dovolanie vo veci samej ako nedôvodné, vyplýva, že sa zaoberal námietkami sťažovateľky, ktoré smerovali proti napadnutému rozsudku krajského súdu, a vecne o nich rozhodol, čo v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorou namietala porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 8 Co 214/2011 z 24. apríla 2012, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 222/2012 z 30. septembra 2013

Pri preskúmaní tejto časti sťažnosti sa ústavný súd zameril na posúdenie, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 62/08).

Základom argumentácie sťažovateľky v tejto časti sťažnosti je v zásade jej nesúhlas s výkladom právnych dôsledkov porušenia povinnosti záložného veriteľa konať s náležitou starostlivosťou podľa § 151m ods. 8 Občianskeho zákonníka, ktorý uplatnil najvyšší súd v napadnutom rozsudku. Sťažovateľka teda tvrdí, že dovolací súd vec nesprávne právne posúdil.

V súvislosti s preskúmaním napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd považuje za potrebné poukázať na tú časť jeho odôvodnenia, v ktorej sa sumarizuje priebeh predmetného konania pred súdom prvého stupňa a odvolacím súdom. V tejto časti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sa najmä uvádza:

«Okresný súd Čadca rozsudkom z 12. augusta 2009 č. k. 11 C 33/2007-288 určil, že kúpna zmluva z 8. januára 2007 uzatvorená medzi žalobkyňou, v mene ktorej konal

žalovaný 2/, a žalovaným 1/, ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zapísaných Katastrálnym úradom [REDAKOVANÉ], Správa katastra [REDAKOVANÉ], katastrálne územie [REDAKOVANÉ] na liste vlastníctva č. [REDAKOVANÉ]..., s vkladom vlastníckeho práva povoleným pod [REDAKOVANÉ] z 19. januára 2007, je neplatná. Žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť žalobkyni trovy konania.

V dôvodoch rozhodnutia vychádzal z toho, že žalobkyňa na požadovanom určení má naliehavý právny záujem, ktorý je daný zmenou zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Neplatnosť kúpnej zmluvy posudzoval podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka... v spojení s § 151m ods. 8 OZ. Vychádzal z toho, že pri predaji zálohu má záložný veriteľ postupovať s náležitou starostlivosťou tak, aby záloh predal za cenu, za ktorú sa rovnaký alebo porovnateľný predmet zvyčajne predáva za porovnateľných podmienok v čase a mieste predaja zálohu. Pri predaji nehnuteľností žalovaný 2/ nepostupoval s odbornou starostlivosťou, keď tieto predal za hodnotu o 25 % nižšiu, t. j. 1 050 000 Sk, čo je len 75% hodnoty stanovenej znaleckým posudkom (1 400 000 Sk), preto kúpnu zmluvu považoval pre jej rozpor so zákonom (§ 39 v spojení s § 151m ods. 8 OZ) za neplatnú. Za neopodstatnenú považoval námietku žalovaných o neposkytnutí súčinnosti žalobkyňou pri realizácii (predaji) zálohu. O náhrade trov konania rozhodol v súlade s § 142 ods. 1 O. s. p.

Na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ Krajský súd v Žiline rozsudkom z 24. apríla 2012 sp. zn. 8 Co 214/2011 (v poradí druhým) rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy zamietol a žalobkyňu zaviazal nahradiť žalovaným 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne trovy konania 3 078,34 € (keď uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. mája 2011 sp. zn. 5 Cdo 196/2010 bol zrušený v poradí prvý rozsudok odvolacieho súdu pre nepreskúmateľnosť otázky zásadného významu v zmysle § 238 ods. 3 O. s. p.). Po zopakovaní dokazovania listinnými dôkazmi na rozdiel od súdu prvého stupňa vychádzal z toho, že predajná cena zálohu 1 050 000 Sk sa podstatne nelíši od ceny, za ktorú sa bežne predáva porovnateľná vec na danom mieste a v danom čase, pretože táto predstavuje 87,5 % zo sumy určenej znaleckým posudkom (ako všeobecnej ceny nehnuteľností 1 200 000 Sk, ku ktorej na rozdiel od súdu prvého stupňa nepripočítal hodnotu nájmu ako „závady“ 200 000 Sk), t. j. 12,5 %, čo je nemenej ako 20 % všeobecnej

ceny. Ďalej vychádzal z právneho názoru, že žalobkyňou tvrdené porušenie povinnosti v zmysle § 151m ods. 8 OZ zakladá právo na náhradu škody, nemá za následok neplatnosť právneho úkonu (kúpnej zmluvy) pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ). Prisvedčil tvrdeniu, že žalobkyňa neposkytla súčinnosť pri sprístupnení nehnuteľnosti (zálohu) za účelom ohliadky a cenenia. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p.»

Najvyšší súd v ďalšej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku poukazuje na obsah dovolania, pričom uvádza, že podľa sťažovateľky «... rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), navrhla ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Nesúhlasila so záverom odvolacieho súdu, že konanie žalovaného 2/ konajúceho v mene záložcu pri predaji zálohu zodpovedalo konaniu s náležitou starostlivosťou v zmysle § 151m ods. 8 OZ. Poukázala na to, že „náležitá starostlivosť“ predstavuje také konanie, aké by vynaložil riadny hospodár pri nakladaní s vlastným majetkom. V konkrétnostiach daného prípadu - pri výkone záložného práva priamym predajom - to znamená kvalitatívnu stránku konania (nie formálneho charakteru vzbudzujúcu dojem transparentnosti) tak, aby bol záloh predaný za cenu, za ktorú sa rovnaký alebo obdobný predmet zvyčajne predával v danom mieste a čase. V konaní boli predložené dôkazy, že obdobné nehnuteľnosti sa v danom mieste a čase predávali za vyššie ceny, minimálna cena podľa ponuky na internete bola 1 350 000 Sk, najvyššia ponuka bola 3 000 000 Sk. Všeobecná hodnota zálohu je 1 400 000 Sk, z ktorej už nemala byť odpočítaná tzv. „závada nájmu“ (200 000 Sk), tak ako to urobil odvolací súd. Nájomná zmluva nepredstavovala vecné bremeno, lebo nájom trval len 3 roky. V zmysle judikatúry (napr. R 13/70) sa za podstatné prekročenie ceny považuje prekročenie v rozmedzí 10% až 20%. Žalovaný 2/ ako záložný veriteľ nepostupoval s potrebnou odbornou starostlivosťou pri výkone záložného práva a záloh predal za nižšiu hodnotu, t. j. za 62% jeho hodnoty (teda za podhodnotenú cenu, t. j. menej o 38 %). V rámci zachovania povinnosti konať s náležitou starostlivosťou (v zmysle § 151m ods. 8 OZ) mal byť žalovaný 1/ oboznámený aj s ponukou nehnuteľností na internete v danom mieste a čase. Podhodnotením zálohu nedošlo k naplneniu náležitej starostlivosti záložného veriteľa ako

predpokladu platnosti právneho úkonu, tak ako to ustanovuje § 151m ods. 8 OZ. Porušenie povinnosti záložného veriteľa konať s náležitou starostlivosťou nemá za následok len vznik zodpovednosti za škodu (§ 420 a násl. OZ), porušenie tejto povinnosti podstatným spôsobom predstavuje excés s právnymi následkami zakladajúcimi osobitný režim ochrany v zmysle § 3 ods. 1 OZ, ktorý vedie k neplatnosti právneho úkonu v zmysle § 39 OZ... Dovolateľka považovala konanie žalovaného 2/ za formálne bez vynaloženia potrebnej odbornej starostlivosti, ktorému chýba kvalitatívna stránka náležitej starostlivosti v zmysle § 151m ods. 8 OZ; tento nedostatok spôsobil excés a neoprávnenosť výkonu práva, realizovaný právny úkon v dôsledku toho trpí vadou, ktorá má za následok jeho neplatnosť. Dovolateľka považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za prekvapivé, pretože v poradí prvým rozsudkom odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, za rovnakej skutkovej a právnej situácie bez vykonania dokazovania potom odvolací súd rozsudkom (v poradí druhým) zmenil svoj právny názor a žalobu zamietol, čím došlo k narušeniu právnej istoty účastníkov právneho vzťahu - predvídateľnosti súdneho rozhodnutia...

Žalovaní 1/ a 2/ v spoločnom vyjadrení k dovolaniu uviedli, že cenou obvyklou v danom mieste a čase je stret konkrétnej ponuky a konkrétneho dopytu, nie nereálna požiadavka jednej strany. Skutočnosť, že v danom čase a mieste sa na trhu nehnuteľnosti nenašiel záujemca, ktorý by ponúkol za záloh sumu vyššiu ako 1 050 000 Sk, nepreukazuje, že žalovaný 2/ predal záloh pod cenu, ale je dôkazom toho, že záloh nebol predajný za sumu vyššiu. Nezrušiteľný bezodplatne dojednaný nájom na dobu od januára 2007 do decembra 2010 podľa žalovaných znižuje obvyklú cenu nehnuteľnosti (vec v nájme neprináša ekonomický úžitok, zisk v podobe nájomného). Ochrany dobrých mravov sa dovolateľka nemôže domáhať za situácie, kedy sama v rozpore s dobrými mravmi, v rozpore so zákonnou a zmluvnou povinnosťou odmietla poskytnúť žalovanému 2/ súčinnosť potrebnú pri výkone záložného práva. V prípade otázky, ktorou je výška ceny zálohu ponúkaného na predaj je podľa žalovaných potrebné vychádzať z ustanovenia § 16 ods. 6 zákona č. 527/2002 Z. z., ktoré pripúšťa predaj v dobrovoľnej dražbe minimálne za cenu vo výške 75% hodnoty znaleckého posudku (dovolená výška najnižšieho podania); predajná cena zálohu realizovaná na trhu dosiahla 87,50% všeobecnej hodnoty zálohu určenej znaleckým posudkom č. 10/2009. Zákonodarca stanovil hranicu, ktorá oddeľuje bežnú odchýlku

a pohyb pri určovaní ceny v trhových podmienkach od abnormálneho konania smerujúceho k predaju predmetu dražby pod cenu na úkor vlastníka...».

Najvyšší súd ako súd dovolací po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 OSP), z hľadiska uplatneného dovolacieho dôvodu [§ 241 ods. 2 písm. c) OSP] preskúmal rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie sťažovateľky nie je dôvodné, pričom v súvislosti s týmto záverom predovšetkým uviedol:

«S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytykané nesprávnosti, ktorých sa mal dopustiť odvolací súd, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom odvolacieho súdu nebola dovoľateľke odňatá možnosť konať pred súdom...»

Žalobkyňa označila rozsudok odvolacieho súdu za prekvapivý v tom, že odvolací súd žalobu zamietol bez vykonania akéhokoľvek dôkazu, i keď predtým za rovnakej skutkovej i právnej situácie potvrdil žalobe vyhovujúci rozsudok súdu prvého stupňa, čím mal narušiť právnu istotu účastníčky konania.

Tvrdenie žalobkyne, že odvolací súd nevykonal žiaden dôkaz však nezodpovedá obsahu spisu. Z neho totiž vyplýva, že odvolací súd na pojednávaní 24. apríla 2012 (viď č. l. 415-414 spisu) zopakoval dokazovanie listinnými dôkazmi v zmysle § 213 ods. 3 O. s. p., na základe takto zisteného skutkového stavu dospel jednak k právnenému záveru, že posudzovaný právny úkon nie je neplatný v zmysle § 39 OZ a zároveň zaujal i ďalší názor, že ani prípadné porušenie povinnosti v zmysle § 151 m ods. 8 OZ nie je spôsobilé vyvolať neplatnosť právneho úkonu v zmysle § 39 OZ, preto zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a žalobu zamietol. Zmena rozsudku súdu prvého stupňa v odvolacom konaní sama osebe nezakladá tzv. „prekvapivosť“ a nenarušuje princíp právnej istoty, pokiaľ ide o zákonom prezumovaný postup odvolacieho súdu vyplývajúci z ustanovenia § 220 O. s. p. (viď napr. Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 103/2011). Len tým, že v danom prípade odvolací súd v neskoršom konaní odlišne interpretoval (vyložil) identické právne predpisy v dôsledku čoho vec inak právne posúdil (odlišne rozhodol o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu), nedopustil sa porušenia žiadneho zákonného

ustanovenia, preto nemohlo dôjsť k ujme na právach žiadneho z účastníkov konania a narušeniu ústavného princípu (doktríny) právnej istoty...

V súvislosti s námietskou o nevykonaní dokazovania odvolacím súdom (pri vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p...) treba uviesť, že odlišné (rozhodné) skutkové zistenia, z ktorých sú vyvodené odlišné právne závery vedúce k zmene rozhodnutia v inštančnom odvolacom postupe založené na výsledkoch dokazovania, ktoré prípadne nezodpovedajú zákonným ustanoveniam upravujúcich dokazovanie v zmysle ustanovenia § 213 ods. 3 O. s. p., môžu byť naplnením inej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. (porovnaj napr. Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 98/2010, 2 Cdo 266/2010, 3 Cdo 124/2011, 4 Cdo 20/2011, 5 Cdo 157/2010, 6 Cdo 114/2010).

V dovolacom konaní sa nepreukázalo tvrdenie žalobkyne o nevykonaní dokazovania odvolacím súdom, vada v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. zistená nebola a v konaní jej existencia nevyšla najavo, preto na túto dovolací súd nemohol vziať zreteľ.

... Z obsahu dovolania vyplýva, že žalobkyňa ako dovolací dôvod uplatňuje ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c/O. s. p., t. j. nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom...

V predmetnej veci dovolateľka vymedzila tento dovolací dôvod tak, že porušenie povinnosti záložného veriteľa v zmysle § 151m ods. 8 OZ má za následok neplatnosť právneho úkonu v zmysle § 39 OZ. Podstatné podhodnotenie zálohu pri jeho predaji a s tým spojené len formálne konanie záložného veriteľa pri vynakladaní odbornej starostlivosti (bez kvalitatívnej stránky konania) je excesom, na ktorý sa vzťahuje osobitný režim ochrany pred nemorálnym výkonom záložného práva i zásahom do majetkových práv vlastníka (tiež záložcu). Nestotožnila sa s názorom, že uvedený postup zakladá len nárok na náhradu škody v zmysle § 420 a násl. OZ.

Odvolací súd mal za preukázané, že žalovaný 2/ pri výkone záložného práva oznámil žalobkyňi výkon záložného práva dobrovoľnou dražbou i jej zmenu priamym predajom, vyzval ju na umožnenie ohliadky zálohu za účelom jeho ocenenia i na predloženie aktuálneho znaleckého posudku o ocenení zálohu (v zmysle čl. II bodu 9 záložnej zmluvy). Vychádzajúc z kúpnej ceny zálohu 1 050 000 Sk v kúpnej zmluve (87,5% zo sumy 1 200 000

Sk) nezistil zjavne nevýhodný predaj - t. j. podstatne nižšiu kúpnu cenu od ceny, za ktorú sa bežne predáva porovnateľná vec na danom mieste a v danom čase. Prípadné porušenie povinnosti záložným veriteľom v zmysle § 151 m ods. 8 OZ (postupovať s náležitou starostlivosťou tak, aby sa záloh predal za cenu, za ktorú sa rovnaký záloh alebo porovnateľný záloh predmet zvyčajne predáva za porovnateľných podmienok v čase a mieste predaja zálohu) zakladá nárok na náhradu škody, nie však neplatnosť právneho úkonu v zmysle § 39 OZ.

Dovolací súd opakovane zdôrazňuje, že z hľadiska posúdenia (ne)opodstatnenosti dovolania má v prípade dovolania, v ktorom bol uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., osobitný význam vymedzenie dovolacieho dôvodu. Pri tomto dovolacom dôvode totiž dovolací súd preskúmava správnosť právneho posúdenia veci len z aspektov uvedených v dovolaní; nad rámec toho, nie je dovolací súd oprávnený ani povinný skúmať.

Dovolateľka v dovolaní spochybňuje právny záver odvolacieho súdu, podľa ktorého porušenie povinnosti záložným veriteľom v zmysle § 151m ods. 8 OZ (postupovať s náležitou starostlivosťou tak, aby sa záloh predal za cenu, za ktorú sa rovnaký záloh alebo porovnateľný záloh predmet zvyčajne predáva za porovnateľných podmienok v čase a mieste predaja zálohu) zakladá (len) právo na náhradu škody a nemôže mať za následok neplatnosť právneho úkonu (kúpnej zmluvy) v zmysle § 39 OZ.

Dovolací súd sa preto zaoberal otázkou, s akou právnou sankciou spája zákon porušenie právnej povinnosti uvedenej v § 151m ods. 8 OZ, najmä či do úvahy prichádza neplatnosť právneho úkonu v zmysle § 39 OZ.

Podľa § 151m ods. 8 OZ, ak sa v zmluve o zriadení záložného práva dohodne, že záložný veriteľ je oprávnený predáť záloh iným spôsobom ako na dražbe, záložný veriteľ je povinný pri predaji zálohu postupovať s náležitou starostlivosťou tak, aby záloh predal za cenu, za ktorú sa rovnaký alebo porovnateľný predmet zvyčajne predáva za porovnateľných podmienok v čase a mieste predaja zálohu.

Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Záložné právo slúži na zabezpečenie pohľadávky a jej príslušenstva tým, že záložného veriteľa oprávňuje uspokojiť sa alebo domáhať sa uspokojenia pohľadávky z predmetu záložného práva..., ak pohľadávka nie je riadne a včas splnená (§ 151a a nasl. OZ).

Záložné právo ako právo akcesorické slúži na zabezpečenie pohľadávky tým, že v prípade jej riadneho a včasného nesplnenia je záložný veriteľ oprávnený zákonom stanoveným alebo v zmluve určeným spôsobom dosiahnuť splnenie svojej pohľadávky. Občiansky zákonník teda dáva možnosť, aby si záložný veriteľ a záložca dohodli v zmluve o zriadení záložného práva iný spôsob jeho výkonu. ako je predaj na dražbe. Môžu sa predovšetkým dohodnúť, za akých podmienok môže záložný veriteľ predat záloh mimo dražby.

V § 151m ods. 8 OZ sú priamo ustanovené povinnosti záložného veriteľa, ak je oprávnený predat záloh iným spôsobom ako na dražbe. Záložný veriteľ je povinný pri predaji zálohu postupovať s náležitou starostlivosťou tak, aby záloh predal za cenu, za ktorú sa rovnaký alebo porovnateľný predmet zvyčajne predáva za porovnateľných podmienok v čase a mieste predaja zálohu. Ide o zákonnú ochranu záložcu (resp. záložného dlžníka), aby sa záloh nepredal nevýhodne a pod tzv. všeobecnú (trhovú) cenu. Pojem všeobecná cena vyjadruje aj stabilizovaná judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. rozsudok sp. zn. 5 Cdo 29/2009, uverejnený v časopise Zo súdnej praxe pod č. 63/2000). Označovaná je aj ako trhovú cenu, t. j. ktorú by bolo možné za konkrétnu vec ako predmet predaja a kúpy v rozhodnej dobe a mieste dosiahnuť. Zisťuje sa obvykle porovnaním s už zrealizovaným predajom a kúpou podobných vecí v danom mieste a čase. Ak však nie sú, treba použiť náhradnú metodiku podľa uváženia zisťujúceho subjektu s prihliadnutím na rôzne špecifiká pre jednotlivé druhy konania.

Ochrana záložného dlžníka (tiež záložcu) vyplýva z funkcie záložného práva, teda očakávania, že speňažením zálohu možno dosiahnuť úplné uhradenie zabezpečenej pohľadávky (vrátane jej príslušenstva). Nemôžu byť pochybnosti, že zákonná ochrana v zmysle § 151m ods. 8 OZ sa dotýka aj oprávnených záujmov záložného veriteľa v tom, že miera záruky zabezpečovanej pohľadávky je závislá od faktického výťažku získaného speňažením zálohu.

Pri úvahe, aké právne následky má porušenie povinnosti uloženej v zmysle § 151m ods. 8 OZ záložným veriteľom, nemožno pominúť skutočnosť, že úkony (činy) ním vykonávané sú naplnením oprávnení, ktoré pre neho vyplývajú z inštitútu záložného práva - domáhať sa uspokojenia pohľadávky z predmetu záložného práva. Výkon oprávnenia - domáhať sa uspokojenia z predmetu zálohu - v sebe zahŕňa tiež činnosť záložného veriteľa pri predaji zálohu v zmysle § 151m OZ. Ak v rámci výkonu takéhoto oprávnenia záložný veriteľ vykoná právny úkon týkajúci sa zálohu spôsobom, ktorý odporuje § 151m ods. 8 OZ t. j. právny úkon, ktorý vo svojich dôsledkoch znižuje (zmenšuje) majetok záložcu - zhoršuje zabezpečenie pohľadávky na ujmu záložného veriteľa - zhoršuje právne postavenie záložného dlžníka - nemožno vzhľadom na účel a funkciu záložného práva úspešne argumentovať, že by takýto právny úkon odporoval zákonu alebo zákon obchádzal alebo sa priečil dobrým mravom (§ 39 OZ). Následkom porušenia právnej povinnosti záložným veriteľom v zmysle § 151m ods. 8 OZ (t. j. „postupovať s náležitou starostlivosťou tak, aby záloh predal za cenu, za ktorú sa rovnaký alebo porovnateľný predmet zvyčajne predáva za porovnateľných podmienok v čase a mieste predaja zálohu“) nie je neplatnosť právneho úkonu (v zmysle § 39 OZ), ktorým dochádza k predaju zálohu. Ak záložný veriteľ svojím zavineným postupom poruší právnu povinnosť vyplývajúcu pre neho z ustanovenia § 151m ods. 8 OZ a tým zavinené spôsobí ujmu na majetku alebo právach záložcu alebo záložného dlžníka, môže zodpovedať za vzniknutú škodu podľa § 420 a násl. OZ.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že dovolaním vytýkané „nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) nie je dôvodné a keďže neboli zistené ani ďalšie dôvody uvedené v § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., ktoré by mali za následok nesprávnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia a ani vady konania uvedené v § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne podľa § 243b ods. 1 O. s. p. zamietol...»

V súvislosti s námietkami sťažovateľky proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne

oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení tohto právneho predpisu, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu z 30. septembra 2013 je zrejmé, že najvyšší súd sa nestotožnil s dovolacími dôvodmi sťažovateľky, ktoré sa týkali právneho posúdenia následkov porušenia povinnosti záložného veriteľa v zmysle § 151m ods. 8 Občianskeho zákonníka (postupovať s náležitou starostlivosťou tak, aby sa záloh predal za cenu, za ktorú sa rovnaký záloh alebo porovnateľný záloh zvyčajne predáva za porovnateľných podmienok v čase a mieste predaja zálohu).

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu sp. zn. 7 Cdo 222/2012 z 30. septembra 2013 (s prihliadnutím na obsah rozsudku krajského súdu ako odvolacieho súdu sp. zn. 8 Co 214/2011 z 24. apríla 2012, ktorý bol v dovolacom konaní preskúmaný) dospel k názoru, že zo záverov dovolacieho súdu týkajúcich sa posudzovanej právnej otázky (s akou právnou sankciou spája zákon porušenie právnej povinnosti uvedenej v § 151m ods. 8 Občianskeho zákonníka, najmä či do úvahy prichádza neplatnosť právneho úkonu v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka)

nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

V posudzovanom prípade podľa názoru ústavného súdu nemožno hodnotiť napadnutý rozsudok najvyššieho súdu ako arbitrárny, pretože v jeho odôvodnení sú rozsiahlo uvedené skutočnosti, ktoré viedli dovolací súd k záveru (v rámci sťažovateľkou vymedzeného dovolacieho dôvodu), že sankciou za porušenie právnej povinnosti záložného veriteľa vyplývajúcej pre neho z § 151m ods. 8 Občianskeho zákonníka je jeho zodpovednosť za vzniknutú škodu podľa § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka, a nie sťažovateľkou tvrdená neplatnosť právneho úkonu podľa § 39 Občianskeho zákonníka, bez toho, aby skúmal v okolnostiach prípadu prípadné porušenie povinnosti záložným veriteľom v zmysle § 151m ods. 8 Občianskeho zákonníka.

Argumenty uvedené v odôvodnení, ktoré viedli dovolací súd k rovnakému právnemu posúdeniu veci, aké uplatnil vo svojom rozhodnutí odvolací súd (v jeho v poradí druhom rozsudku z 24. apríla 2012 pri úplnom zistení skutkového stavu veci a pri použití správneho právneho predpisu, pozn.), sú podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné a nesignalizujú, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu mohlo dôjsť k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z uvedených dôvodov ústavný súd zastáva názor, že medzi rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 222/2012 z 30. septembra 2013 a obsahom sťažovateľkou označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 222/2012 z 30. septembra 2013

V súvislosti s namietaným porušením základného práva vyplývajúceho z čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a slobôd hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocenčné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení týchto práv by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocenčných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (IV. ÚS 326/07).

Pretože ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade neexistuje medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a základným právom sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy taká príčinná súvislosť, ktorá by umožňovala vysloviť jeho porušenie, neprichádza v tomto prípade do úvahy ani vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky vyplývajúceho jej z čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2014